

at det høje Prisniveau, man havde den Gang, og som baade af finansielle og beskyttelsesmæssige Grunde i ikke ringe Grad maatte opfordre til at se velvilligt paa Værditolden, nu har forandret sig meget betydeligt, saaledes at det Fingerpeg, som Prisniveauet uvilkaarligt gav i Retning af at gaa over til Værditold, nu snarere viser i den modsatte Retning. Hertil kommer saa de store Vanskeligheder for Toldvæsenet ved Værditolden. Derom vil imidlertid mit Partis ærede Ordfører med Hensyn til Toldlovsforslaget til sin Tid udtale sig, og jeg skal derfor ikke komme ind derpaa.

Jeg skal dernæst vende mig til det ærede Medlem Hr. Borbjerg, hvem jeg ogsaa har nogle Ord at sige i denne Forbindelse. Det ærede Medlems Sprog er jo i al Almindelighed, kan man vel nok sige, ret blomstrende, og man tør vel sige, at det i denne Forbindelse ogsaa var det i bogstavelig Forstand, idet Ordet „Buket“ spillede en ikke ringe Rolle. Det ærede Medlem syntes imidlertid kun at kunne tænke sig Buketter anvendt, naar det gjaldt Bryllup eller Død. Det ærede Medlem syntes ganske at have glemt, at der ogsaa er noget, der hedder at „gaa paa Frierfødde“, og at man ogsaa undertiden bruger Buketter i denne Situation. Jeg tror endda, man maa sige, at i saadanne Tilfælde bruger det ærede Medlem to Buketter, en i den ene Haand og en i den anden. Siger den elskede Genstand ja, saa faar hun Roserne, siger hun nej, saa faar hun den anden Buket, og den lugter ikke altid godt. Naa, helt glemt Frieri tror jeg dog ikke, det ærede Medlem har, idet jeg mente at spore hos ham en vis Tilbøjelighed til Frieri overfor noget saa fælt som det nuværende Regeringsparti. Saadan en Udtalelse som: Vi maa snart have Klarhed over, hvad det konservative Folkeparti vil, for vil *de* ikke, naa, ja, saa kom til os, saa kan vi i alt Fald tale om Tingene. Jeg ved ikke, om dette skulde opfattes som et Frieri til den ene Side, eller om der maaske i højere Grad tilstræbtes at give en tidligere ikke helt ligegyldig Genstand et lille venskabeligt Hib.

Naar vi altsaa tager Blomsterne væk, saa kommer vi til det, der i denne Forbindelse er Realiteten i det ærede Medlems Argumentation, nemlig et Angreb dels paa Beskyttelsestolden som saadan og dels paa Erhvervenes Ledere som saadanne, idet de ikke havde forstaaet deres Besø-

gelsestid. Det var jo Hovedsagen til den Side. Men til den anden Side — og det er lige godt den virkelige, den reelle Side — var der ingen Tvivl om, at det ærede Medlem stillede sig paa det Standpunkt, at han meget vel kunde tænke sig at foretage Foranstaltninger, som havde den Virkning, at Erhvervene holdtes saa nogenlunde i Gang. Naar man er Lyriker, kan man jo godt angribe Tingene alene for Benævnelses Skyld og se bort fra Realiteten, og dette forekommer det mig, at det ærede Medlem viste sig i høj Grad i Stand til at kunne gøre, jeg tror ikke, at Formanden for det ærede Medlems Parti, det ærede Medlem Hr. Stauning, vilde have gjort det under nær saa god en Form. Dette ærede Medlem, hvis Udtalelser ved Finanslovens første Behandling i Virkeligheden pegede i ganske samme Retning: at man i den givne Situation vilde gøre, hvad der er nødvendigt, vilde neppe have kunnet give sine Ord den lyriske Flugt, for Eksempel i Retning af at kaste sig over Ordet: Beskyttelsestold, og sige: Dette er jo et forførdeligt Ord. Og min ærede Modkandidat, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, vilde slet ikke kunne gøre det, han er saa velsignet realitetsvenlig, for ham gælder det altid først og fremmest om Realiteterne, meget mindre om Ordets Flugt. Den nøgne Kærne i det ærede Medlems Udtalelser bliver i Virkeligheden, at han vil give Erhvervene den Hjælp, som de under de givne Forhold behøver. Men mon noget Menneske, eller rettere nogen Politiker i dette Land, ønsker noget mere, jeg kan i alt Fald ikke tænke mig det. At der kan være en eller anden, som for egen Gevinsts Skyld vilde ønske det, er en Sag for sig, men at nogen skulde staa op og forsvare, at der skulde ydes mere, kan jeg ikke tænke mig; det maatte i alt Fald være paa Steder, som ligger langt fra denne Sal. Nej, vi er jo i Virkeligheden ret nær ved at være fuldkommen enige, og naar det ærede Medlem skyder saa stærkt paa os, som har erklæret, at for os gælder det ikke om Ord, men om Handling, synes jeg derfor, at han handler ret urimeligt. At der imidlertid ad Toldbeskyttelsens Vej, eventuelt — for at tage det modsatte — ad Frihandelens Vej, kan skabes Mulighed for Beskæftigelse af flere eller færre, vil dog sikkert intet fornuftigt Menneske benægte, og her kommer vi til det, der finansielt set efter min Mening navnlig paa Udgiftsiden betyder saa meget: Vil det Toldlovsforslag, som er fremlagt af Finansministeren, betyde forøget Arbejde, eller vil